

РЕШЕНИЕ

№ 1594

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 10.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **856** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК във връзка с чл.90 от Наредбата за организация на движението на територията Столична община /НОДТСО/.

Образувано е по жалба на С. М. М. срещу Заповед № ССД20-РД05-153 / 31.12.2020 г., издадена от кмета на Столична община /по заместване от заместник-кмета на СО Д.Б. /, с която на основание чл.172, ал.2 и чл.173 от АПК във връзка с влязло в законна сила на 23.11.2020г съдебно решение № 1093 от 19.02.2020г по адм.д. № 2109 / 2019г и на основание чл.90 от Наредбата за организация на движението на територията Столична община /НОДТСО/ е отказано предоставянето на право на безплатно и денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, превозващо лице с увреждания до сградата по настоящ адрес на лицето.

Поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като не са изпълнени за пореден път задължителните указания на съда, дадени с влязло в законна сила съдебно решение. Моли да се отмени отказа, обективизиран в процесната заповед.

Ответникът по жалбата- кмет на СО чрез процесуалния си представител и в писмени бележки оспорва жалбата.Претендира юриск. възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото

относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С влязло в законна сила на 23.11.2020г съдебно решение № 1093 от 19.02.2020г по адм.д. № 2109 / 2019г е отменена Заповед № СОД19-РД05-44 / 31.01.2019 г. на Кмета на Столична община, с която на основание чл.90 от Наредбата за организация на движението на територията Столична община /НОДТСО/ е отказано предоставянето на право на безплатно и денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, превозващо лице с увреждания до сградата по настоящ адрес на лицето и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението в 14-дневен срок и при спазване на указанията, дадени в мотивите на решението, съответно на Решение № 2276 / 04.04.2017 г. по а.д. № 13290 / 2017 г. на АССГ, 23 състав.

С цитираното съдебно решение по адм.д. № 2109/ 2019г. и предхождащото го по адм.д. № 13290/ 2017г. са дадени изрични указания на административния орган:

1. Да приеме, че е подадено заявление и от двамата съпрузи и да обсъди здравословното състояние и на съпругата на жалбоподателя по представени медицински документи.

2. При разглеждането на заявлението / заявленията на жалбоподателя и съпругата му, Комисията да обсъди всички обстоятелства от значение за случая, вкл. всички заболявания на лицата, съответно да изложи мотиви освен за това дали ползват посочените в разпоредбата на чл.90 от Наредбата помощни средства, дали имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването или издръжливостта.

3. При постановяване на административния акт следва да се изложат подробни фактически и правни мотиви, като дори и да се приеме, че лицата не са в категорията на тези по чл.90 от Наредбата, то следва да се обсъдят и обстоятелствата, посочени в Решение № 2276 / 04.04.2017 г. по а.д. № 13290 / 2017 г. на АССГ, 23 състав, като, за да е законосъобразен отказът е необходимо да са изложени фактически основания, поради които административният орган е приел, че неравното третиране е обективно оправдано с оглед на законовата цел и че именно непредоставянето на преференцията е подходящо и необходимо за постигане на тази законова цел средство.

Предмет на оспорената заповед, издадена при новото разглеждане на случая, е пореден отказ за предоставянето на право на безплатно и денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, превозващо лице с увреждания до сградата по настоящ адрес на лицето.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен орган, Кмет на Столична община, при условията на заместване, в случая от заместник - кмет Д. Б., овластен със Заповед за заместване № СОА20-РД15-15149 / 30.12.2020 г. на Кмета на Столична община.

Жалбата е процесуално допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес, чиито законни интереси непосредствено се засягат от процесния акт.

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

От дадените указания с влязлото в сила съдебно решение в процесната

заповед са изложени мотиви единствено и то частично само по отношение на жалбоподателя, не и съпругата му, относно третата група указания, а именно че неравното третиране е обективно оправдано с оглед на законовата цел и че именно непредоставянето на преференцията е подходящо и необходимо за постигане на тази законова цел средство.

Безспорно, изложени са мотиви относно здравословното състояние на жалбоподателя, като въпреки указанията на съда за пореден път няма обсъждане здравословното състояние на съпругата му, при все че е указано да се приеме, че заявлението е подадено и от двамата съпрузи. Отново е посочено, че тя трябва да подаде отделно заявление, което да се разгледа в отделно административно производство.

Следователно, не са изпълнени в цялост трите групи указания, дадени с влязлото в законна сила съдебно решение по адм.д. № 2109 / 2019г .

Преди всичко съдът намира, че за преценка налице ли са условията на чл. 90. т.1 от НОДТСО за определяне на жалбоподателя и съпругата му като правоимащи лица с трайни увреждания за безплатно и денонощно паркиране на превозващо ги ППС върху специално определено и сигнализирано за тази цел място, до сградата по настоящ адрес на правоимащите, а именно които вследствие на увреждане не могат да се придвижват без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, извършено протезиране на горни/долни крайници, не са в състояние да заемат изправено положение на тялото без използването на посочените медицински изделия и имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването или издръжливостта са необходими специални медицински познания, тоест дали здравословното състояние и представените решения на НЕЛК/ ТЕЛК за двамата съпрузи се обхващат от фактическия състав на посочената разпоредба. Безспорно в състава на комисията, разгледала заявлението на жалбоподателя участва лекар-ортопед. В протокола на комисията обаче, нито в административната преписка има обективизирано негово заключение, като лице компетентно в дадена област. Нещо повече, видно от представеното ЕР на ТЕЛК касаещо съпругата на жалбоподателя, същата страда от заболяване, което е от компетентност на лекар-невролог. Такъв специалист обаче, не е участвал в Комисията. Указанията на съда са били да се обсъдят „всички заболявания на лицата“, като въз основа на това се прецени имат ли правото по чл.90 от НОДТСО. Това е било възможно единствено, чрез ангажиране на специалисти в съответната област. Необходима е комплексна преценка за здравословното състояние на лицата. Участието само на лекар-ортопед не е достатъчно с оглед установените заболявания и на съпругата на жалбоподателя. Не става ясно как адм. орган, респ. седемчленната комисия в състава на която е включен само един лекар, а останалите не са медицински специалисти, непритежаващи познания в тази област са преценили че здравословното състояние на жалбоподателя не се обхваща от разпоредбата на чл.90 т.1 от НОДТСО. Съдът намира, че отговора на въпроса дали лицата използват някакво помощно средство за придвижване и дали имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа е от компетентността единствено на специалист в дадената област. За доказване на фактическите съображения изложени в обжалваният акт, органът е следвало да използва всички годни доказателствени средства, сред които и заключения на вещи лица. /чл.39 АПК/. В НОДТСО не са предвидени специални правила относно събирането на доказателства, поради което приложение намират разпоредбите на АПК. При

изследването на този въпрос не е била потърсена помощ от вещо лице – ортопед, респ. невролог (арг. чл. 39, ал. 1 АПК - фактите и обстоятелствата могат да се установяват със заключения на вещи лица) поради което и въпросът за това дали ползват /вкл. и съпругата на жалбоподателя/ посочените в чл.90 помощни средства , дали имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването или издръжливостта е останал неизяснен от административния орган.

При съществуващото противоречие между становището на жалбоподателя и това на Комисията е следвало да се потърси помощ от вещо/и лице/а за неговото отстраняване /арг.чл. 39, ал.1 АПК/, какъвто резултат, с участието единствено на лекар ортопед в състава на комисията не е бил постигнат.

Неотстраненото съмнение относно съставомерен факт по чл. 90 от НОДТСО е било пречка за издаване на оспорената заповед за отказ.

По същество с действията си след влизане в сила на отменителното решение органът е пререшил спора относно съществуването на правото на безплатно и денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, незачитайки задължителната сила на съдебния акт (чл. 177, ал. 1 от АПК). Съдебният контрол върху първоначалния отказ обхваща и съществуването на отрицателната материално-правна предпоставка за правото на паркиране. При новото произнасяне органът не действа в условията на оперативна самостоятелност, а на обвързана компетентност. Идеята, стояща зад правилото за връщане на преписката на органа след отмяната на акта – чл. 173, ал. 2 във връзка с ал. 1 от АПК, е да се обхванат случаите, при които компетентността да реши въпроса по същество принадлежи на административния орган, а в тях попада и произнасянето със заповед по чл. 90 от наредбата. Преценката за съдържанието на бъдещия акт, чието издаване е дължимо в тази хипотеза, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона. Ако органът може след съдебната отмяна на административния акт да ревизира и тълкува по свободно усмотрение волята на съда, контролът за законосъобразност би се оказал лишен от смисъл. С възможност за избор между различни решения органът разполага при липсата на конкретни указания за съдържанието на волеизявлението. Такава хипотеза би била отмяната на акта поради порок в дейността по установяване на фактите, т.е. на процесуално основание, и формиране на нов извод относно фактическия състав на заявеното право след отстраняването му в изпълнение на съдебното решение. Значение има само настъпването на нов правопроменящ юридически факт, който може да преодолее установения от съда материалноправен порок. / Р № 8866 от 12.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6748/2018 г., VI отд/

Повторно издаденият акт, включително отказ, със същото съдържание като отменения, не поражда правни последици. /арг от чл.177 ал.2 АПК/. Еднакво е съдържанието, когато са разпоредени същите права и задължения на същите фактически основания. Нищожен е и актът, издаден в нарушение на задължителните указания на съда по тълкуване и прилагане на закона. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и в частност в настоящия случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда./ Решение № 7762 от 26.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 748/2015 г., VI отд/.

В разпоредбата на чл. 177, ал. 2, изр. първо от АПК изрично е посочено, че актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в

сила решение на съда са нищожни. При систематичното тълкуване на правната норма в контекста на ал. 1 от чл. 177 от АПК, следва да се приеме, че се имат предвид правните ефекти на съдебното решение. Отменителното решение е задължително и за решаващия съдебен състав, който се произнася за законосъобразността на административния акт предвид установената фактическа обстановка по спора, при идентичност в предмета и на приложимата правна норма. Следователно санкцията на чл. 177, ал. 2 от АПК, е свързана с неизпълнение на задължение, посочено в мотивите на съдебен акт, постановен по спор, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Противоречието на обжалваната заповед със задължителните указания на съда по адм. дело 2109/ 2019г. и адм. дело 13290/ 2017г е основание за обявяване на нейната нищожност – чл. 177, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на изложените в мотивите на съдебното решение указания по прилагането на закона.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на ответника не следва да се присъжда юриск. възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА нищожността на Заповед № ССД20-РД05-153 / 31.12.2020 г., издадена от кмета на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на СО за ново произнасяне в срок от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: